

Mie Femø Nielsen & Svend Skriver (Red.):
Metodekogeboegen – 130 analysemetoder fra humaniora
og samfundsvidenskab.
U Press. 2019

Anne-Mette Bech Albrechtslund

MedieKultur 2020, 67, 144-145

Published by SMID | Society of Media researchers In Denmark | www.smid.dk

The online version of this text can be found open access at <https://tidsskrift.dk/mediekultur>

Der findes efterhånden et hav af metodehåndbøger til de humanistiske og samfundsvidenskabelige fag, og mange af dem er gode og brugbare. Dog fylder forholdsvis abstrakte og/eller historiske udlægninger ofte meget i disse bøger – det er i hvert fald min erfaring som mangeårig universitetsunderviser. Samtidig fokuserer metodebøger (og metodeundervisning) ofte mest på dataindsamlingen og de overvejelser, man må gøre sig i den forbindelse, og bruger knap så meget plads på at gennemgå metoder til selve analysen. Det er på den baggrund, redaktørerne motiverer udgivelsen af *Metodekogeboegen*, som er en slags opslagsværk med 130 analysemetoder med bidrag af en lang række danske forskere, undervisere og konsulenter.

Bogen er omkring 400 sider lang, og et opslag fylder typisk 3-4 sider. Indholdet spænder vidt – fra fx "Politologisk forvaltningsanalyse" til "Akustisk analyse af segmenter" – og angår i sagens natur mange forskellige fag og typer af analysemateriale. Redaktørerne har inddelt opslagene i kategorier defineret efter analysemetodens særlige interesse eller egnethed, fx "Metoder til at analysere identitet" og "Metoder til at analysere større mængder data". For forskere og studerende inden for medier og kommunikation er der bestemt mange relevante og inspirerende opslag. Det vil være uhensigtsmæssigt i denne anmeldelse at hive et par enkeltstående eksempler frem for specifikt at anmelde dem. Jeg forholder mig derfor her mere overordnet til bogen som koncept og dens anvendelighed.

Som titlen antyder, er konceptet grebet an som en form for kogeboeg. Det er en sjov og original tilgang, som blandt andet involverer metodens "ingredienser" og angivelse af,

hvilke andre metoder, den "passer godt sammen med", ligesom når man skal sammen-sætte en menu. Som i en opskrift er der oplistet en fremgangsmåde med nummererede trin, og det er dejligt konkret. Øverst i opslaget er angivet tidsforbrug og sværhedsgrad med romertal fra I til III. Det er lidt uklart, hvilke kriterier der ligger bag definitionen af sværhedsgrad, og det kan måske føre til misforståelser hos læseren. Men det kan være meget brugbart at få en fornemmelse af, hvor tidskrævende en given metode er. Dog er det i nogle tilfælde stadig lidt svært at tolke, hvad der ligger i angivelserne. Hvorfor er man fx lige landet på II (for både sværhedsgrad og tid) i opslaget om analysemetoden "Inter-tekstualitet"? Dette greb giver nok mere mening for visse metoder end andre.

Der er gjort meget ud af, at metodebeskrivelserne skal være så umiddelbart anvendelige som muligt. Bogen vil altså tilbyde en måde at få et hurtigt overblik over tilgængelige metoder på humaniora og samfundsvidenskab. På bagsideteksten står der sågar: "Denne bog gør det sjovere at være studerende og lettere at få høje karakterer"! Men det at opslagene er så kompakte forudsætter måske også nogle læsere, som har forkundskab og generelt teoretisk overblik nok til at kunne tyde faglige indforståetheder samt navigere i kategorierne, som redaktørerne har defineret for at organisere bogens 130 analysemetoder. Hvad er fx forskellen på at "analysere adfærd" og "analysere interaktion"? Det kan måske være vanskeligt at afkode for studerende med begrænset analyseerfaring. Omvendt kan diskussioner om disse tilgange være et fint udgangspunkt for vejledning eller gruppearbejde.

Den pragmatiske tilgang medfører en vis instrumentalisering af metoder, som kan siges at være både en styrke og en svaghed for bogen. Det er fint med den overskuelige form, men *Metodekøgebogen* kan ikke anvendes som eneste reference, for nogle læsere vil som sagt formentlig mangle den indsigt eller erfaring, der skal til for at få det meste ud af bogen. Hvis man skal fortsætte i køgebogsanalogien, så kan enhver jo følge en opskrift, men en erfaren eller professionel kok vil unægtelig have større chance for et godt resultat.

Bogen kan derfor bestemt anbefales til både praktikere, forskere og studerende, men den kan slet ikke stå alene som metodelitteratur og særligt ikke i forbindelse med universitetsopgaver. Det påstår redaktørerne naturligvis heller ikke i det glimrende forord, hvor de forklarer tankerne bag tilgangen og også fortæller fint om både begrænsningerne og fordelene ved den. Set med forskerbriller er der i hvert fald masser af inspiration at hente, både hvis man vil give sig i kast med metoder, man ikke tidligere har arbejdet med, eller ønsker et nyt perspektiv på ellers velkendte metoder.

Anne-Mette Bech Albrechtslund
Uafhængig forsker og konsulent, ph.d.
annemetteba@gmail.com